

Erion

A Kalandozók Városa

II. rész

A város virágzásainak és hanyatlásainak periódusa megegyezik a történelem hullámveréseinek szabályosságával - igaz, fordított arányban áll velük. Azon ritka századokban, mikor Yneven jólét és béke uralkodott, mikor a kontinens lakói inkább a kereskedelemmel és a művészetekkel foglalkoztak, semhogy háborúzzanak, a Városok Városában féltannyian sem éltek, mint manapság, s Erion korántsem örvendett ekkora hírnévnek. Azonban az effajta időszakok nem voltak sem túl hosszúak, sem túl gyakoriak...

Fogadónegyed

A Kapuk Terét jobb felől körülölelő negyed a város idegenek által leglátogatottabb része. Közel 1800 fogadó, menedékház, taverna és egyéb szálláshely várja a megpihenni kívánókat - némelyik csak húsz-harminc külhonnak adhat ideiglenes otthont, mások több száz szobával dicsekedhetnek. A Kapuk Tere önmagában is nevezetesség: hatalmas és túlzó, mint maga a város; innen nyílik a kontinens legtöbb tájára átjáró. Két óriási, fél karéjban elhelyezkedő boltívsor rejtje a Kapukat, az egyik az indulás oldala, a másik az érkezésé. A téren ezen kívül csupán egyetlen karcsú torony áll, melynek legalsó szintjei - ha

a mendemondáknak hinni lehet - igen mélyre nyúlnak, s összeköttetésben állnak a szövvényes csatornarendszerrel. E toronyban laknak a Kapuk őrzői: azok a termágusok, akik az átkelés biztonságára ügyelnek. Furcsa egy rend, szó se róla: tagjainak tudománya apáról fiúra száll, kívülállót nem engednek maguk közé. Mondják, nem csak a Kapuk működtetéséhez szükséges mágiához értenek, de egyedülálló ismerői a Káosznak, a Káosz szülötteinek is. Tornyük katakombáiban hátborzongató kísérletek folytatnak: Kapukat nyitnak a Káosz óceánján keresztül más síkokra, s olykor nem érik be azzal, hogy szolgálkat küldjék át e síkokra: van, hogy maguk indulnak felfedező útra. Céljaik persze gyakran túlmutatnak az „egyszerű” tudományos érdeklődésen - rebesgetik, a Hatalom Hét Megnyilvánulását keresik. Az expedíciók azonban nem mindig végződnek a kívánt eredménnyel. Előfordul néha, hogy a visszatérő mágust megfertőzi a Káosz, s ha csak a testén mutatkozik meg e fertőzés, még szerencsésnek mondhatja magát...

A Kapuk Teréről négy sugárút indul - Erion fő útvonalai - melyek a „négy égtáj tengelyén” szelik át a várost. A legdrágább és leglátogatottabb fogadók mind a Keleti Út mentén sorakoznak, itt szállnak meg a tehetősek, a zsoldosokat kereső

külhoniak, no meg azok a jómódú családból származó fiatalok, akik kalandokat keresnek. Nekik kell néhány év s néhány túlélő kaland, hogy megszerezzék azokat a létfontosságú tapasztalatokat és ismereteket, melyek birtokában inkább máshová költöznek, ha a Városok Városába érkeznek. Mert a fogadókat látogatják leginkább a tolvajklánok tagjai; ide járnak azok, akik balekokat keresnek, s ideális vadászterületet jelentenek a rabszolgakereskedőknek is. Ha egy efféle csillogó szállásról eltűnik valaki, a sakál sem üvölt utána: az itt megszállt zöldfüléknek még nincsenek olyan barátai, akik kutatnak utánuk, ha egyszer a nagyvilág elnyelte őket. A tapasztaltak inkább Torozon Tavernájában vagy Rattikani Fogadójában keresnek szállást. Rattikani drágább és kisebb, de igen sok Délről érkezett látogatója, hisz a tulajdonos maga is kiszolgált górviki zsoldos (a rossz nyelvek szerint rablógyilkos). A legtöbb kalandozó állandó szobát bérel valamelyik szálláson, hogy kóborlásai után legyen hová „hazatérnie”. E tekintetben a leghíresebb a Fogadó Godorához. Noha háromszáznál is több szobája van az épületnek, néhány tíznél több sosem szabad, az állandó vendégek miatt. Az itt lakók igencsak becsülik, és a közel kétszeres árat sem sajnálják a tulajdonostól: biztosak lehetnek benne, ha előre kifizették a bért, akár évek múltán is ugyanúgy találják szobájukat, ahogyan elhagyták. Mulatni és munkát keresni azonban mindenki Torozonhoz jár. A Fogadónegyedet választotta központjául a Kobrák klánja is, székhelyük a Shamiti Kőház, amit az értők csak Kobratanyaként emlegetnek. Látszólag egyszerű karavánszeráj, ám őrei belépni csak a titkos jelszót ismerőket engedik.

A térképre pillantva tüstént kitűnik, hogy a Fogadónegyed északkeleti részén nemigen állnak fontosabb épületek. Az itteniek kedvetlensége a Szegénynegyed és a Nekropolisz közelségével magyarázható: az előbbi erőszakos kéregetői és koldusai az utazók biztonságát, az utóbbi élőhalottai, kóborló szellemei minden jótét lélek nyugalmaát fenyegetik. Az itteni (átlagember szemével nézve igencsak nyomorúságos) zugokban néhány petáért ellakhatnak az erre hajlandók, ám a hosszabb tartózkodásra csak olyanok képesek, akiknek nem akad már vesztenivalójuk - vagy akiknek annyi az ellenségük, hogy másutt, a város más részeiben sem számíthatnak különbsorsra.

Kereskedőnegyed

Erion nyugati részét uraló, önmagában véve is roppant kiterjedésű negyed, a város tán legrégebbi felszíni épületei itt találhatóak. A dokkok még a Godorai Birodalom idejében épültek ki, s a kontinens leghatalmasabb tengeri járműveinek fogadására is alkalmasak, a ki- és berakodást bonyolult magio-mechanikus szerkezetek könnyítik. A védművek tervezői és építői a Hetedkor első felének legkiválóbb elméi voltak: a rossz szándékkal közeledő hajókat száz meg száz balliszta, dárдавető és tűzköpi fenyegeti, a kikötő öble lezárható, sőt, mint mondják, fővenyének egy részét változtatható magasságú, szükség szerint akár a vízszint fölé emelhető mesterséges zátonyok alkotják. A bálák és ládák számára kialakított, mélyen fekvő hembárok a hozzájuk vezető folyosókkal együtt bármikor eláraszthatók - nem csupán az öböl, a kikötő is halálos csapda minden vakmerőnek, és alighanem sovány vigasz, hogy a kontinens gazdasági stabilitásának érdekében az...

Idratlan mennyiségű áru, drágaság és készpénz áramlik át errefelé; aligha meglepő, hogy az egyenruhás fegyveresek, militáns varázstudók és a zsoldba lépett kalandozók sokkal gyakoribbak, mint a település más részein. A negyed északi részében, a Palotanegyed szomszédságában a kereskedőcéhek vezetői, bankárok, kalmárok, a voltaképpeni irányítók élnek. Itt áll az Erioni Hercegi Bankház, ez az illeték- és adóaranyakból emelt gigász, Ynev egyik közismert épülete, melybe a legtávolabbi vidékek tehetősei is megfordulnak, hogy értékeiket biztonságba helyezték. A negyed déli része a kiskereskedők, kézművesek, a különféle mesterségek művelőinek birodalma. Közbiztonsága az épületrengeteget nyugatkeleti irányban átszelő főúttól délre távolodva fokozatosan romlik; a hírhedt Imeko-tornyot övező tömbökben már kimondottan pocséknak minősíthető. Az Imeko-torny gazdái enoszukei bevándorlók, akik a maguk kétes útjain juttatnak élvezeti cikkeket a Városok Városába, és semmiféle gázságtól nem riadnak vissza, hogy érdekeiket - akár a törvénytisztelő hatalmasságok ellenében - megvédelmezzék.

Suttogják azonban, hogy a herceg még velük is kiegyezett, s hogy bankházának jövedelmét nem átallja az ő sötét ügyleteiből származó aranyakkal gyarapítani.

Mint minden jelentősebb ynevi településen, Erion Kereskedőnegyedében is saját kis világot hoztak létre a dzsadok, a sivatagi istenek nélkülözéshez szokott, dologra és nyereszkesedésre egyként serény gyermekei. Itteni kolóniájukat - talán a körülmények miatt - a szokásosnál nagyobb összetartás jellemzi, s mert érdekeik így kívánják, az általuk létrehozott klánok fegyveresei össze-összecsapnak az Imekotorony bérenceivel. A rég dúló küzdelemben egyik fél sem képes felülkerekedni, torzsalkodásuk azonban lélegzethez juttatja mindazokat, akiket egy győztes alvilági hatalom könnyűszerrel „adófizetőjévé” tehetne, a háborúság tehát, legyen bármily véres, voltaképp kívánatos célt szolgál - így látják ezt maguk az érintettek, sőt, a negyed és Erion vezetői is.

A negyed vallási szempontból ugyancsak tarka képet mutat: a pyarroni istencsalád tagjain kívül kyr, déli és keleti halhatatlanokat tisztelnek itt, gyakoriak

továbbá a bálványok és azok a védszettek, akiknek befolyási köre hagyományosan magába foglalja az értékforgalmat, a világi javak zavartalan áramlását. A kézművesek tömbjeiben két nagy Tharr-szentélyt tartanak számon - a Háromfejű híveinek hatalma azonban ezekben a szférákban oly nagy, hogy kifüstölésükre az egyenes úton járók mindaddig nem találtak módot.

1994.05.

Szerző: Novák Csanád

Forrás: Rúna magazin I.évf./4.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely